În lumina exigențelor
Programului
aprobat de partid
privind
dezvoltarea continuă
a mișcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL ȘI OLIMPIC ?

natație

UNII ÎN ELITA MONDIALĂ, ALȚII ÎN UMBRA MEDIOCRITĂȚII

La Jocurile Olimpice de la Montreal, ediție de care sînt legate cele mai frumoase succese românești din istoria participărilor la cea mai mare competiție sportivă a lumii, **pentru prima oară echipa de polo a țării a pătruns în „careul de ași"**, pierzînd o medalie — pe care ar fi meritat-o cu prisosință — prin jocul indirect al rezultatelor adversarelor sale. Dar, tot în Canada **a fost pentru prima dată în ultimii 25 de ani** cînd **România nu a avut nici un concurent în întrecerile înotătorilor !**

Iată așadar două aspecte semnificative ale valorii internaționale a sportivilor români la natație (pe care toți specialiștii o consideră ca sportul nr. 2 la orice Olimpiadă, întrecerilor sale fiindu-le rezervate aproximativ 15 la sută din punctele și medaliile ce se atribuie la fiecare ediție) ; **în timp ce poloiștii au ajuns să lupte de la egal la egal cu cele mai redutabile formații de pe glob**, poziția lor pe scara ierarhică fiind mai mult decît onorabilă, **înotătorii și săritorii nu au reușit să se impună în arena internațională**, performanțele lor — la acea dată — fiind necompetitive pe plan extern. Exceptînd cîteva tinere înotătoare (Carmen Bunaciu, Irinel Pănulescu, Brigitte Prass) care au progresat foarte mult în ultimul an, reducînd simțitor handicapul care le mai desparte de marile campioane, ceilalți înotători, ca și săritorii dealtfel, nu obțin încă rezultate la nivelul actualelor cerințe. Cu alte cuvinte, la condiții de pregătire aproximativ asemănătoare — rezultate diametral opuse.

SCHIMBUL DE ȘTAFETĂ A ÎNTÎRZIAT

● Poloiștii au datoria de a îmbunătăți poziția (locul IV) de la Montreal

A trecut un an de la ultimele J.O. și deși sezonul nu este încheiat — marele examen abia urmează la „europenele" de la Jönköping — există suficiente elemente pentru a aprecia în ce măsură eforturile de a impulsiona activitatea natației românești, de a o scoate din conul de umbră al mediocrității (ne referim, desigur, la înot și sărituri) se materializează și în rezultate concrete, care să onoreze sportul românesc.

La polo, „7"-le reprezentativ continuă să se situeze printre formațiile de elită, **rezultatele înregistrate în suita de turnee** (Rio de Janeiro, Hvar, Cluj-Napoca, San Remo) **dovedind posibilități certe în lupta pentru medalii**, în luna august la C.E. Avînd în vedere perspectiva Olimpiadei din 1980 se impune însă și o precizare. În timp ce aproape toate adversarele sale la supremație, începînd cu selecționatele Ungariei (campioană olimpică) și Uniunii Sovietice (campioană a lumii) au cunoscut remanieri masive, fiind în continuare în căutarea celor care vor evolua peste trei ani, la Moscova, formația României, actualmente **cu cea mai ridicată medie de vîrstă, continuă să păstreze 10 din cei 11 jucători care au evoluat la Montreal.**

Este adevărat că, învățînd din greșelile comise anterior, biroul F.R.N. și-a propus sprijinirea efectivă a activității lotului de tineret, ce trebuie să devină cu adevărat principala sursă de alimentare a echipei naționale cu jucători talentați, deja căliți în focul grelelor dispute. Un asemenea lot a existat și în anii trecuți, dar **numai ca o anexă a primei reprezentative, fără un program competițional, fără un plan de pregătire adecvat și fără chiar silința antrenorilor de a face un lucru de calitate.** Începînd din 1977 (ce bine ar fi fost dacă se începea din 1973!) datele problemei s-au modificat radical. Doi antrenori pricepuți, Carol Corcec și Nicolae Rujinschi au selecționat — în unele cazuri cu mai mult curaj decît predecesorii lor — aproape 30 de tineri talentați, pe care îi supun periodic, în funcție de programul lor școlar, unei pregătiri intense, ca și unor teste cu diferite grade de dificultate. Primele rezultate obținute sînt mai mult decît încurajatoare : **cu o echipă tînără, fără individualități remarcabile, s-a cîștigat turneul de la Salonic, s-au obținut locul II în „Cupa Dunării" și victorii asupra Greciei și Bulgariei** (ambele cu echipe naționale) la Cluj-Napoca.

Tehnicienilor noștri le revine acum sarcina de a promova cu curaj, dar și cu o firească atenție pe cei mai talentați, rodîndu-i în întreceri gradate **ca** dificultate.

Florin Slăvei, *purtătorul caschetei cu nr. 1 a reprezentativei țării într-un joc de la turneul desfășurat la Cluj-Napoca, unde poloiștii români au terminat la egalitate (6—6) cu campionii olimpici*

Bilanțul selecționatei
de tineret
la polo în 1977

- 2–7 cu Ungaria
- 2–7 cu Iugoslavia
- 7–6 cu Grecia
- 6–5 cu Bulgaria
- 8–6 cu R.D. Germană
- 8–6 cu Cehoslovacia (tin.)
- 7–8 cu Cehoslovacia
- 9–4 cu Polonia
- 8–10 cu R.F. Germania
- 9–2 cu Grecia
- 10–5 cu Canada
- 6–5 cu Cehoslovacia

Carmen Bunaciu, *una dintre cele mai bune spatiste de pe continent, o veritabilă speranță a înotului românesc pentru C.E. de la Jönköping*

FETELE URCĂ NOI TREPTE, BĂIEȚII LE COBOARĂ...

● Bunaciu, Pănulescu, Prass. Dar restul înotătorilor ?
● Săritorii sar... pe loc!

Activitatea înotătorilor din țara noastră ne pune în fața unei situații paradoxale. În timp ce *echipa feminină continuă să progreseze ritmic* — în 1976 ea a promovat din grupa C a „Cupei Europei" în grupa B și nu ar fi exclus ca în anul următor să ajungă chiar în grupa de elită (primele opt echipe de pe continent) — *formația masculină are, la această oră, poate cea mai scăzută valoare din ultimele două decenii*, practic fără șanse chiar în întrecerea balcanică.

Situația se prezintă identic și în ceea ce privește perspectivele olimpice. Avem, în momentul de față, o înotătoare, pe Carmen Bunaciu, care a realizat — deocamdată în concursuri interne — rezultate de certă valoare internațională (65,29—100 m spate și 2:18,29—200 m spate), performanțe pe care ea va trebui să le confirme și la Jönköping, în fața celor mai bune specialiste de pe continent. Alături de Bunaciu, alte două tinere reprezentante ale „noului val" rețin atenția în mod deosebit. Este vorba de ploieșteanca Irinel Pănulescu și reșițeanca Brigitte Prass, care atît în 1976, cît și în acest sezon dețin recorduri rare pentru categoriile lor de vîrstă. Dar *să nu uităm că natația românească a mai avut „copii minune" pe care i-a pierdut tot așa de repede cum au apărut*, motiv pentru care ne permitem încă ușoare rezerve în aprecierea perspectivelor. Dacă antrenorii lor, Mihai Mitrofan și, respectiv, Ioan Schuster vor folosi bogata experiență și-și vor duce elevele spre locuri de frunte la campionatele europene ale juniorilor din 1978 (competiție care, de regulă, a anunțat cu doi ani înainte pe candidatele la titlurile olimpice) numărul candidatelor pentru J.O. se va mări.

Presupunînd că toate cele trei înotătoare vor progresa în ritm identic și în anii ce vor urma, iar Anca Miclăuș (actualmente 21 de ani) va rămîne pînă în 1980 printre primele 10 specialiste ale delfinului de pe continent, specialiștii noștri ar putea să se gîndească serios la alcătuirea unei ștafete mixte, cvartet care întotdeauna exprimă forța unei țări la înot.

Dacă la înot există totuși speranțe ca la Moscova reprezentantele noastre să reia (cu mai mult succes) șirul participărilor olimpice, la sărituri perspectivele sînt reduse. Amintind pe Georgiana Săcăleanu (finalistă la „europenele de juniori" din 1976) și pe Alexandru Bagiu credem că am epuizat numele celor care, deocamdată, domină ierarhiile balcanice, ceea ce, să recunoaștem, este foarte puțin. În plus, prin imposibilitatea folosirii bazinului acoperit „23 August" în iarna trecută, săritorii noștri au ratat aproape complet pregătirea primului sezon din noul ciclu olimpic, avînd de recuperat luni prețioase. Din păcate avem însă și impresia (deocamdată rezultatele nu ne conving de contrariu) că posibilitățile celor cîțiva tehnicieni pe care îi avem de a-i duce pe sportivii fruntași spre limite superioare sînt încă limitate.

Pozițiile campioanelor noastre
în ierarhiile europene*)

100 m SPATE	200 m SPATE
62,84 Richter (RDG)	2:13,66 Stille (RDG)
62,94 Treiber (RDG)	2:14,42 Treiber (RDG)
65,26 John (RFG)	2:18,29 BUNACIU (ROMÂNIA)
65,29 BUNACIU (ROMÂNIA)	2:20,15 Stavko (URSS)
65,65 Edelijn (Olanda)	2:20,86 Studenikova (URSS)
66,03 Verraszto (Ungaria)	2:21,01 Griesser (RFG)
66,33 Indrikson (URSS)	2:21,28 Testuz (Franța)
66,41 Griesser (RFG)	2:21,66 John (RFG)

100 m delfin : 1. Pollack (RDG) 61,80 ; 2. Jank (RDG) 63,34 ; 3. Jenner (M. Britanie) 63,88 ;... 8. MICLĂUȘ (ROMÂNIA) 64,92.

200 m delfin : 1. Pollack (RDG) 2:13,96 ; 2. Selofastova (URSS) 2:16,46 ; 3. Tauber (RDG) 2:16,80 ;... 7. MICLĂUȘ (ROMÂNIA) 2:20,12.

* Aceste clasamente au fost alcătuite la 20 iulie a.c. și cuprind doar cîte două sportive din fiecare țară, adică numărul posibil de înscrieri al unei delegații în fiecare probă a campionatelor europene.

Magdalena Toth, *noua campioană a săritoarelor de la trambulină*

NU FOLOSIM EFICIENT POSIBILITĂȚILE DE SELECȚIE !

— este de părere C. Mihai, secretarul F.R.N. —

Discuția noastră cu Constantin Mihai, secretarul F. R. Natație, a avut la bază planul de măsuri pe anul 1977 al federației privind dezvoltarea practicării în masă a înotului și ridicarea continuă a nivelului performanțelor.

— Puteți să ne sintetizați cauzele care împiedică natația românească să se ridice la nivelul altor sporturi în care țara noastră s-a impus pe plan internațional ?

— În primul rînd, lipsa bazei de masă. Cu toate eforturile făcute în ultimii ani pentru inițierea unui număr cît mai mare de copii la înot, nu am reușit să organizăm o activitate mulțumitoare decît în 12 județe ale țării. În jumătate din acestea se joacă și polo, iar săriturile se practică în numai 4 județe ! Posibilitățile de selecție sînt, firește, reduse. Dar nici cele existente nu sînt suficient folosite. Selecția se face adesea superficial. Și noi sîntem vinovați că nu am controlat suficient și nici nu am luat măsuri eficiente. Este ceea ce va trebui să facem cu fermitate de-acum înainte.

— În planul de măsuri este prevăzut ca în 1977 centrele de inițiere să cuprindă 80 000 de preșcolari și 180 000 de elevi. Numai realizarea acestui obiectiv ar însemna un prim punct cîștigat.

— De acord, dacă peste tot această acțiune ar fi tratată cu maximă seriozitate. Din păcate organele sportive locale nu controlează îndeaproape această activitate și ne sînt uneori prezentate date iluzorii. Calitatea unor asemenea cursuri, exceptînd pe cele din Reșița, Baia Mare, Brăila, Ploiești și, într-o oarecare măsură, București este adesea îndoielnică ; pregătirea instructorilor lasă, în unele cazuri, de dorit, aceștia urmărind — și nu rareori — unele avantaje materiale în detrimentul muncii de calitate.

— Cu alte cuvinte...

— Mulți veniți, puțini aleși. În toamna trecută am inițiat o largă acțiune de selecție a copiilor pentru secțiile de performanță. În toate cele 12 centre din țară care posedă bazine acoperite sau descoperite și antrenori sau instructori care au participat la cursul de perfecționare organizat de F.R.N. s-au prezentat cîteva mii de copii. Rezultatul ? Doar secțiile din Reșița, Baia Mare, Brăila și București au reușit să adune cîteva zeci de elemente. În schimb, la Galați, Timișoara, Constanța, Oradea, Cîmpina, Tg. Mureș, Cluj-Napoca testul a fost lipsit de eficiență.

— Ați adus în discuție și superficialitatea în selecție...

— Este o problemă căreia îi plătim în continuare tribut greu. În general, selecția, ca și formarea copilului pentru a intra în grupele de performanță ale secțiilor, este încredințată tinerilor antrenori, mulți dintre ei foști sportivi fruntași. Aceștia, în dorința de a se face cît mai repede remarcați și, eventual, promovați, nu caută cu răbdare printre proaspeții inițiați în tainele înotului pe cei cu evidente calități, fizice mai ales, și lucrează îndeobște cu cei care se prezintă singuri la bazin. Apoi, tot dintr-o grabă total nejustificată ei trec peste o serie de trepte absolut obligatorii în formarea tînărului înotător, înscriindu-și elevii (care nu știu încă să înoate corect cele 4 procedee, să ia un start sau să execute o întoarcere) în concursurile rezervate celor mici. Și așa ne trezim în secțiile de performanță cu tineri prematur specializați pe anumite probe, fără calități fizice, care se plafonează foarte repede.

— Aceste concluzii au constituit vreodată obiectul unor discuții în biroul federal ?

— Desigur. Și ca o măsură concretă colegiul central de antrenori a alcătuit un program de antrenament variat pentru diferite categorii de vîrstă, obligînd secțiile să-l adopte. Majoritatea tehnicienilor s-au dovedit însă — din păcate — consecvenți în folosirea unor metode (atît pentru selecție cît și pentru pregătire) demult depășite.

— Totuși problemele, și nu sînt puține, trebuie odată rezolvate.

— Din păcate comisiile județene, exceptîndu-le pe cele din Caraș-Severin, Maramureș și Brăila, ne ajută prea puțin. Va trebui să activizăm serios membrii comitetului federal pentru un control permanent și eficient al activității din toate secțiile, iar acolo unde este cazul să căutăm oameni de nădejde, îndrăgostiți de acest sport (cum sînt reșițenii, brăilenii) pentru comisiile județene.

CA SĂ PROGRESĂM, TREBUIE SĂ CONCURĂM !

ANCA MICLĂUȘ — maestră a sportului : *„Concurînd doar de două ori pe an, la campionatele naționale, nu poți progresa. Să știți că nu este nici o exagerare și că există numeroși înotători în țara noastră care urcă pe blocstarturi doar la zile mari, poate la un concurs sau două în plus ceea ce nu înseamnă aproape nimic. Înotul, o știe toată lumea, este un sport plăcut. Pregătirea însă pentru marile performanțe este dură și cere multe sacrificii, sportivul fiind nevoit să se antreneze 11 luni pe an. Ei bine, mă întreb ce stimulent poate avea în pregătirea sa un tînăr dacă nu i se oferă periodic și satisfacția concursului".*

COLABORAREA MEDIC-ANTRENOR, ADESEA IGNORATĂ

TIBERIU MUNTEANU — antrenor coordonator al loturilor reprezentative de înot: *„Avem de recuperat încă un serios handicap față de recordurile continentale. Eu cred că ieșirea din anonimat este legată de trei factori indispensabili în antrenamentul modern. Primul îl consider lucrul pe uscat, cel care trebuie să asigure tînărului forța, suplețea, rezistența obținerii unor performanțe înalte. În multe din secțiile noastre acest factor al antrenamentului este neglijat, iar acolo unde totuși se lucrează munca se desfășoară superficial și fără mijloace moderne. Apoi, este vorba de intensitatea cu care se fac repetările în antrenament. Cei mai mulți antrenori au mărit volumul de lucru al elevilor, dar asta nu este suficient. În general, sportivii noștri parcurg distanțele cu o intensitate a efortului de 50-60 la sută față de posibilitățile maxime. Este mai mult decît se făcea în trecut, dar încă insuficient, și trebuie să tindem spre procente crescute. Totul făcut firește — și am ajuns la al 3-lea factor — sub controlul permanent al medicului sportiv. Antrenamentul modern nu poate fi conceput în afara unei colaborări zilnice între antrenor și medic. Teoretic, toată lumea recunoaște această necesitate ; practic însă nu se face mai nimic".*

SUPERFICIALITATE, INDISCIPLINĂ ! SĂ DISCUTĂM ȘI DESPRE ACESTE PROBLEME

CORNEL MĂRCULESCU — arbitru internațional. *„Succesul echipei naționale la J.O. de la Montreal a avut efecte stimulative în mica familie a polo-ului din țara noastră. Am constatat acest lucru în campionatul intern, unde Rapid și Dinamo nu mai fac un galop de sănătate pînă la întîlnirile lor directe, ajungînd să fie puse în dificultate de echipe (Voința Cluj-Napoca, C.N.U.) cu mai puține nume sonore. Se observă și în ambiția cu care noul lot de tineret, avînd la cîrmă doi antrenori pricepuți, urcă noi trepte în ierarhia valorilor continentale. Echipa națională a ajuns la maturitate și ea are acum în spate un lot care se călește pentru a prelua ștafeta. Jucătorii au ajuns la un stadiu acceptabil de pregătire fizică și tehnică, dar mai păcătuiesc prin superficialitate, prin lipsa unei totale concentrări atunci cînd se află la marile turnee și unele cazuri, e drept, mai izolate, de indisciplină. În această direcție cred că ar trebui să se îndrepte acum atenția antrenorilor. Pregătirea unei echipe mari nu se face numai în bazin, ci și în afara lui".*

CINE PIERDE, CINE CÎȘTIGĂ ?

PAUL NICULESCU — antrenor : *„Între înot și polo există o legătură firească. Îmi amintesc că în echipa națională a anilor '50—'60 mulți jucători erau și campioni de înot. Și astăzi dacă vom căuta în loturile marilor echipe de polo din lume vom întîlni foști înotători. La noi însă nu există nici un fel de colaborare între tehnicienii celor două ramuri și din păcate nici federația nu o impulsionează. Un antrenor de polo trebuie să-și caute singur copii, să-i învețe să înoate, apoi să mînuiască mingea și abia după aceea își dă seama că din grupa pe care o are doar cîțiva pot merge mai departe. Oare nu ar fi mult mai simplu ca antrenorii să nu mai țină cu dinții de elementele plafonate la înot și să le îndrepte spre polo unde ar putea fi utile ? Am să vă ofer și un exemplu concret. La Liceul nr. 1 din București există un tînăr de 18 ani, Petre Ciomîrtan, care nu poate înota mai repede de 57 de secunde „suta" de metri. Practic, el are șanse minime de a mai deveni un performer. Știind că joacă și polo l-am solicitat pentru lotul pe care îl pregătesc în vederea „Turneului Prietenia" din acest an. A fost însă imposibil să obțin un răspuns favorabil. Înotul — pot fi convinși antrenorii lui — nu va rămîne decît cu un obscur finalist la campionatele țării ; polo-ul însă poate pierde un element de nădejde".*

GREȘELI MARI ÎN INSTRUIREA SĂRITORILOR

GHEORGHE CREȚULEȘTEANU — coordonator al loturilor de sărituri : *„Mai multe cauze determină slabul nivel al săritorilor. În primul rînd este vorba de concepția greșită a unor tehnicieni privind instruirea copiilor. Aceștia sînt învățați să execute sărituri dificile, dar lucrurile elementare — „ținuta", intrarea în apă — sînt neglijate. Apoi, am constatat că la antrenamente se ignorează adesea lucrul pe uscat al gimnasticii săriturii, factor important în atingerea măiestriei sportive. Dealtfel, în general, volumul de muncă al săritorilor noștri mai tineri, sau consacrați, nu se ridică la cote prea înalte. În concluzie, se lucrează puțin și prost ! Mai mult, lipsa unei colaborări între antrenorii din secții și cei de la loturi amplifică și mai mult lipsurile existente".*

Această succintă analiză a natației ne arată că, în ciuda eforturilor făcute, decalajul dintre rezultatele sportivilor români și performanțele de valoare mondială se păstrează. Deși în multe din secții, condițiile de pregătire au devenit superioare, înotătorii, dar mai ales săritorii, nu reușesc să depășească stadiul mediocrității. Fapt care deocamdată nu ne permite să întrezărim șanse prea mari ca la aceste discipline să putem obține puncte și medalii la viitoarea Olimpiadă.

Părerile pe care le-am solicitat dezvăluie **slaba bază de masă a natației** în țara noastră, care atrage după sine și **posibilități reduse de selecție.** Au fost subliniate **superficialitatea în munca de inițiere și instruire a copiilor, comoditatea și conservatorismul unor tehnicieni în a folosi metode de antrenament depășite, insuficiențele programului competițional,** ca și **slaba muncă educativă cu sportivii fruntași.** Sînt lipsuri grave față de care biroul federal nu a acționat întotdeauna cu fermitate, lipsuri ce măresc continuu datoriile înotătorilor și săritorilor.

În ceea ce privește reprezentativa de polo și, alături de ea, pe înotătoarea Carmen Bunaciu, o serie de rezultate din acest sezon atestă valoarea lor certă. Să nu uităm însă că adevăratul examen din acest sezon va fi la Jönköping, în cadrul campionatelor europene, unde ei vor avea datoria nu numai să confirme performanțele obținute pînă în prezent, ci să le îmbunătățească.

Materiale realizate de
Adrian VASILIU

ciclism

RUTIERII AU PIERDUT O ETAPĂ DAR AU POSIBILITATEA SĂ CÎȘTIGE „CURSA CONSACRĂRII"

Ciclismul este un sport cu tradiție la noi. Sînt peste 70 de ani de cînd a pătruns pe aceste meleaguri și aproape 50 de cînd a fost creat forul său de conducere. De-a lungul anilor rutierii au obținut performanțe deosebite, au afirmat sportul cu pedale din România în marile întreceri internaționale (J.O., C.M., „Cursa Păcii" ș.a.), au făcut o eficientă propagandă în rîndurile tineretului, creînd o mișcare în continuă dezvoltare. A urmat, însă, o perioadă de stagnare, din care s-a ieșit datorită mobilizatoarelor sarcini ale **Programului de dezvoltare a mișcării sportive, aprobat de conducerea partidului,** și sprijinului eficient al C.N.E.F.S.

Pe drumul reafirmării sale, ciclismul nostru a obținut succese dătătoare de speranțe, dar și eșecuri care pun sub semnul întrebării eficiența eforturilor. Încercăm în această succintă analiză să scoatem în evidență cauzele nereușitelor, să sugerăm căile care ar putea duce la eliminarea lor.

START BUN, SUFLU INSUFICIENT PENTRU UN FINIȘ VICTORIOS

Federația de ciclism a pornit — cu entuziasmul său caracteristic — la revigorarea sportului în care au strălucit **Marin Niculescu** și **Gabriel Moiceanu.**

Pentru prima oară s-a pus în mod serios problema colaborării cu medicina sportivă, C.M.S. oferind un sprijin substanțial. În sezonul trecut au fost trecute în revistă o bună parte din forțele ciclismului românesc și — pe baza unor criterii științifice, cu ajutorul medicului — s-a alcătuit un lot de perspectivă olimpică în care au fost cuprinși toți tinerii care corespundeau cerințelor (îndeosebi celor de gabarit și sănătate). Alături de tineri au fost menținuți în lot rutierii în plină afirmare (M. Romașcanu, I. Cojocaru etc.), precum și cei care — prin experiența lor — puteau ajuta la desăvîrșirea viitorilor performeri (Vasile Teodor ș.a.). Astfel reunit, lotul a trecut la pregătirea pe etape, sub supravegherea și controlul medicului, sub îndrumarea tinerilor tehnicieni Ion Ardeleanu și Ion Stoica (controlați pe parcurs de profesorii Nicolae Oțeleanu și Nicolae Voicu).

Competițiile de verificare („Tour d'Annaba" și „Turul Mediteranean") au arătat că se merge pe un drum bun, iar „Cursa Păcii" a validat eficiența muncii și justețea criteriilor de alcătuire a lotului.

USTURĂTORUL EȘEC DE LA BALCANIADĂ

Cronologic al doilea, testul Balcaniadei era — din punct de vedere al importanței (programa probele olimpice) — cel mai important obiectiv al anului. Și tocmai acolo cicliștii noștri s-au comportat lamentabil, spulberînd speranțele. De fapt, ce a dus la acest deznodămînt neașteptat ? Iată, după opinia noastră, cauzele :

● **Păgubitoarea automulțumire.** Primele succese ale sezonului n-au însemnat, din păcate, nici pentru antrenori, nici pentru o bună parte dintre rutieri, un puternic stimulent pentru o muncă și mai asiduă, pentru eforturi suplimentare. Automulțumirea exagerată s-a insinuat între membrii lotului, generînd compromisuri, creînd atmosfera că lucrurile pot merge în virtutea inerției, părerea că pregătirea din iarnă este suficientă pentru întreg anul competițional.

● **Indisciplina antrenorilor și a alergătorilor.** Plecînd de la premisele mai sus enunțate, cei doi antrenori și-au permis ei înșiși să abdice de la rigorile disciplinei. Învoindu-se sau plecînd fără aprobare, sărind peste unele prevederi ale planului de pregătire, acceptînd toanele cicliștilor, ei au creat climatul propice pentru manifestarea indisciplinei rutierilor. Aceștia, la rîndul lor, au profitat din plin. În ultima perioadă, Biroul federal a fost obligat să sancționeze — chiar cu scoaterea din lotul național — o serie de cicliști pentru o gamă foarte largă de abateri. Ultimii doi — Ion Nica și Eugen Dulgheru — au fost excluși cu puțină vreme înainte de Campionatul Balcanic. Cel mai grav aspect al indisciplinei — care, paradoxal, a rămas nepedepsit și a produs eșecul — a fost nerespectarea programului de pregătire, abaterea de la regulile vieții sportive. Și, să nu uităm, greșelile s-au coroborat, amplificîndu-se.

● **Lipsa de colaborare.** Ca și în alte sporturi, și în ciclism antrenorii lotului sînt priviți cu invidie, izolați, în taină subminați. Ion Ardeleanu și Ion Stoica n-au fost scutiți de această atmosferă infestată. (Poate că și infatuarea lor a creat climatul favorabil manifestării „tradiționalului" oportunism). De aici, firește, tot felul de șicane. Cluburile, unele dintre ele foarte înțelegătoare cu manifestările necolegiale ale antrenorilor lor, cu indisciplina alergătorilor proprii (Steaua, de pildă), au pus mai presus interesele proprii și le-au neglijat pe cele ale lotului, cicliștii găsind refugiu ori de cîte ori erau sancționați. Unii antrenori de la cluburi au creat colegilor lor de la lot o atmosferă neprielnică, semănînd suspiciunea în rîndurile cicliștilor. Puțini au fost cei care au dat, în acest timp, o mînă de ajutor real celor de la lot (Vasile Ionescu, Ion Dolete, Martie Ștefănescu).

● **Paralelismul obiectivelor.** Deși s-a pornit de la intenția clară de a se îndrepta toate eforturile spre susținerea perspectivei, pe parcurs s-au făcut mari rabaturi, vina fiind în exclusivitate a Biroului federal. De dragul unor performanțe de moment s-a trecut pe primul plan pregătirea pentru „Cursa Păcii", s-a dat acestui lot prioritate și, firește, interesul pentru grupul rutierilor tineri a fost lăsat în subsidiar. Chiar și la Balcaniadă, unde firesc ar fi fost să se prezinte ca primă formație echipa de tineret, s-a mizat tot pe formația din „Cursa Păcii". Această interferare permanentă a diminuat rezultatele ambelor loturi, dar — în principal — a sacrificat perspectiva.

● **Ignorarea velodromului.** Multă vreme problema velodromului, a probelor olimpice de pistă (aproape de trei ori mai numeroase decît cele de șosea), a fost ignorată. Abia acum a fost, în sfîrșit, găsit un antrenor — Paul Soare — care să prospecteze, împreună cu medicul, perspectivele tinerei generații a pistarzilor. S-a pierdut un an și dacă ritmul va rămîne la fel de lent se va mai pierde unul, compromițîndu-se definitiv „acțiunea pistă". Și este păcat. Există și în această ramură a sportului cu pedale o seamă de talente care, bine îndrumate, verificate în competiții de nivel din ce în ce mai ridicat, pot ajunge la cota exigențelor olimpice.

Firește, pentru materializarea acestei șanse este nevoie de muncă, răbdare, încredere.

Așadar, ciclismul se află din nou în impas. De această dată nu mai trebuie luat, însă, totul de la început. O analiză atentă trebuie să elimine cauzele eșecului de la Balcaniadă și să păstreze, să amplifice, tot ceea ce a fost bine realizat.

Se impune, în primul rînd, **continuarea acțiunii de selecție și strîngerea legăturilor — și în acest sens — cu Centrul de medicină sportivă.** Mai există rutieri tineri capabili să facă față unei pregătiri la nivelul cerințelor probei de 100 km contratimp pe echipe, să realizeze baremuri de timp în concordanță cu progresul realizat pe plan mondial în această probă și ei trebuie selecționați în lotul național.

F.R. Ciclism trebuie să-și canalizeze eforturile numai în direcția asigurării perspectivei, chiar dacă pentru aceasta vor fi sacrificate unele obiective de moment. Toată atenția să fie acordată tineretului, pregătirea și calendarul competițional subordonîndu-se intereselor acestuia.

O acțiune poate fi încununată de succes numai atunci cînd este însușită și susținută de toți factorii. Iată de ce opinăm pentru **discutarea obiectivelor cu cluburile și antrenorii, astfel ca toată lumea să activeze într-un sens unic, toate eforturile să fie îndreptate numai spre atingerea țelului comun.** Indiferent cine va conduce pregătirea, indiferent cine va efectua pregătirea, acțiunea trebuie înțeleasă ca un obiectiv comun, pentru reușita căruia nu trebuie precupețit nimic. **Obiectivele federației sînt, implicit, și ale cluburilor, secțiilor, antrenorilor și cicliștilor.**

Am sugerat doar cîteva din acțiunile ce se impun. F.R. Ciclism va avea, desigur, în vedere un plan sistematic, în slujba căruia va pune toate forțele sale, pentru a scoate și din acest impas ciclismul, unul dintre sporturile atît de îndrăgite la noi.

Hristache NAUM